

W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

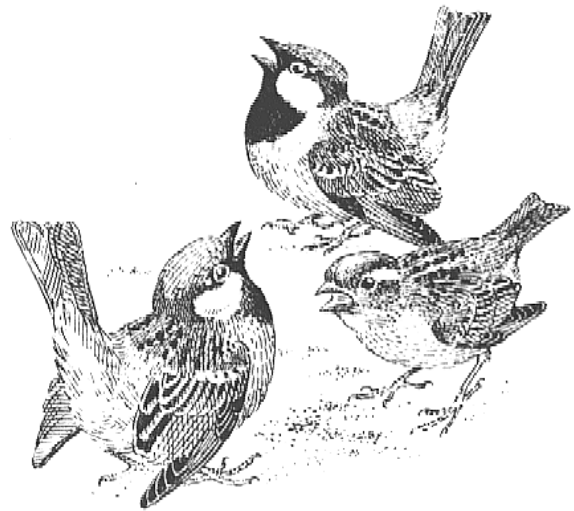
In een wat zielig struikje op het duin ten zuiden van het Palaceplein zie ik steeds een koppeltje mussen. Met een stuk of twintig keeltjes kwetteren ze er in de eerste vroege voorjaarsdagen lustig op los. De eerste morgen dat ik ze zag dacht ik aan ringmussen. Het gedrag, zo met z'n allen in een boompje, is typisch voor de ringmus. Het zijn echter `gewone` huismussen.

Geregeld krijg ik de vraag te horen: Wat is er toch met de (huis)mussen aan de hand? Ik zie ze in de tuin en om het huis bijna niet meer. Ook mij is het opgevallen dat er in de winter minder mussen op de voertafel komen. Of ze veel minder dan voorheen om het huis tot broeden komen weet ik echter niet. De huismus is een vogel die we zo gewoon vinden dat er nauwelijks naar wordt gekeken. Er zijn bibliotheken volgeschreven over vogels, maar als je wat wilt nalezen over het vogeltje dat onder onze dakpannen woont, moet je flink zoeken. Het is de mens eigen om dat wat dichtbij en gewoon is over het hoofd te zien. Het moet bijzonder zijn en wat je van ver haalt is lekker.

We blijven wel met de vraag zitten: Gaat het inderdaad nu zo slecht met de huismus? Haalt het beestje de volgende eeuw niet meer? In Randstad en broedvogels, een boek dat in 1981 uitkwam, wordt er nog gezegd dat ze het uitstekend doen. Volgens de schrijvers van het boek is er volop voedsel aanwezig terwijl er meer dan voldoende broedgelegenheid voorhanden is. In de Vogels van Noordwijk en omstreken, een boek dat in 1989 verscheen, schat men het aantal broedparen in onze omgeving op 2500 tot 3000 paar. De vogels zijn

toen niet geteld en ik denk dat dit ook later nooit is gebeurd. Zo loop je het risico dat je min of meer ongemerkt een vogelsoort uit je omgeving kwijtraakt.

Misschien moeten we dus onze mussen maar gaan tellen. Bij ons loopje door het dorp een zakboekje in de hand en de aantallen turven. De hamvraag daarna is echter: Wat doe je dan met de gevonden gegevens. Veel vogelaars zijn van mening dat al dat tellen en inventariseren van vogels flauwekul is. Van vogels moet je gewoon genieten, is hun motto. Wat maakt het nu uit of je weet of er meer of minder huismussen in het dorp zijn? Als ze al in aantal achteruitgaan kun je daar toch niets aan doen.

Zo zou je mensen die naar vogels kijken in twee categorieën kunnen indelen. In de eerste plaats de genietters, die onbekommerd door dorp en veld banjeren en al het moois dat ze zien in zich op nemen.

Daarnaast diegenen die zich zorgelijk op pad begeven, steeds beducht weer een soort niet meer aan te treffen. Net als die ezel tussen twee tassen graan kan ik maar geen keus maken tussen de eerste of de tweede opstelling. Jaren geleden telden we op een stuk of vier duintoppen alle trekvogels die naar het zuiden vlogen. Met Kees Luyt zat ik op een duintje aan de duinvoet en ik had het aardig naar mijn zin. De volgende zaterdag zat ik echter alleen. Van diegenen die de zeereep bemanden hoorde ik later dat Kees wandelend over het strand was signaleerd. Uit volle borst zong hij daarbij het `O Solo Mio`. Volgens mijn zegslieden straalde het genot van hem af. Had hij nou toch de goede keus gemaakt?